

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118209046
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118209046.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtina 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Y. XX, F. - mestská časť L. Y., proti žalovanej: X. J., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, A. - A., prechodne bytom E. F. XXXX/XX, A., adresa na doručovanie: T. XX, A., o zaplatenie 284,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/44/2018-88 zo dňa 04.09.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/44/2018-190 zo dňa 22.01.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, **z r u š u j e** a v zrušenom rozsahu mu **vec v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 107,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 107,72 eur od 01.09.2015 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, sa nedotýka.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 107,72 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 107,72 eur od 01.09.2015 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Žalobca ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe zmluvy uzavretej dňa 04.01.2014 je vzťahom občianskoprávnym a je potrebné naň aplikovať ustanovenia tohto zákona. Keďže súd ustálil, že zmluva uzatvorená so žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzťahuje sa na ňu zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzavretia zmluvy, súd najskôr zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Po jej preskúmaní súd zistil, že zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to: podľa § 9 ods. 2 písm. f): dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Napriek tomu, že zákon jednoznačne v čase uzatvárania zmluvy uvádzal, že povinnou náležitosťou je údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v zmluve údaj o konečnej splatnosti úveru absentuje. Sú

zistil, že v zmluve nie je uvedená určitým spôsobom konečná splatnosť úveru a v zmluve absentuje údaj o termíne splatnosti mesačných splátok, t.j., ktorý konkrétny deň v mesiaci sú splátky splatné. V zmluve (čl. V.) sa nachádza iba údaj o konečnej splatnosti úveru uvedením mesiaca a roka (1/2017). Termín splatnosti splátok je uvedený až v zmluvných podmienkach v čl. VII., bode 6.2. Súd má za to, že uvedený spôsob nie je postačujúci. Všetky podstatné údaje, až na termín splatnosti splátok a tým aj konečnej splatnosti úveru, sú uvedené v čl. V. Zmluvy. Nebol dôvod, aby bol termín splatnosti splátok uvedený až v neprehľadných zmluvných podmienkach, ktoré sú síce súčasťou zmluvy, ale spôsob, akým bol tento údaj oznámený žalovanej (umiestnenie v zmluve, veľkosť písma, prehľadnosť), má za následok, ako keby tento údaj nebol uvedený vôbec. Keďže väčšina zákonom vyžadovaných náležitostí a pre spotrebiteľa najpodstatnejších sa nachádza v bode V. zmluvy, spotrebiteľ sa oprávnené môže domnievať, že v ďalších ustanoveniach zmluvy (zmluvné podmienky) sa nachádzajú len ustanovenia technického alebo vysvetľujúceho charakteru (napr. spôsob doručovania a pod.). Súd nemal preukázané, že by žalovanej bol dostatočne zrozumiteľným a určitým spôsobom oznámený termín splatnosti jednotlivých splátok, resp. termín konečnej splatnosti. Žalobca nepreukázal, že podmienky zmluvy umožňovali bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalovaná ako spotrebiteľ nemala vedomosť o tom, ku ktorému dňu sa dostane do omeškania so splátkou, pritom s omeškaním splátok sú spojené ďalšie právne dôsledky (úroky z omeškania, predčasná splatnosť, zmluvná pokuta a podobne). Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Podľa názoru súdu, na to, aby bol dostatočne presne a určito uvedený tento zákonom vyžadovaný údaj, malo by byť presne uvedené, na ktorý deň pripadá konečná splatnosť úveru. Vo vzťahu k samotným údajom o pôžičke (časť V. zmluvy) je nutné poznamenať, že neobsahuje ani dátum splatnosti jednotlivých splátok, a to ani deň v kalendárnom mesiaci. Súd je preto toho názoru, že spotrebiteľovi nemôže byť z uvedených údajov jednoznačne zrejmé, k akému dňu mesiaca január 2017 dôjde ku konečnej splatnosti úveru. Súd preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý úver považuje z dôvodu absencie uvedených náležitostí za bezúročný a bez poplatkov, a to pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) t.j. nejasné označenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z uvedeného je zrejmé, že predmetná zmluva je v zmysle cit. ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy zmluva aj napriek chýbajúcim podstatným náležitostiam platná, ale rovnako v zmysle uvedeného ustanovenia sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade bol nepochybne žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 600,- eur, pričom žalovaná preukázateľne uhradila sumu 492,28 eur. Keďže súd predmetnú zmluvu vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi iba tzv. čistú istinu úveru po odpočítaní vykonaných úhrad (600 - 492,28) t.j. sumu 107,72 eur, teda to čo právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol. V tejto časti súd žalobu považoval za dôvodnú a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobca si zároveň uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,05 %, a to zo sumy 284,66 eur od 01.09.2015 do zaplatenia. Z ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že je kogentne stanovená iba horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Žalovaná bola listom žalobcu zo dňa 27.06.2015 vyzvaná k úhrade dlžných splátok v lehote do 05.08.2015 a zároveň ju žalobca upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Žalovaná výzvu neprevzal v odbernej lehote a dlh neuhradila. V zmysle všeobecných obchodných podmienok, a to bodu 12.4. spoločnosť má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky v prípade, ak je klient v omeškaní so zaplatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a spoločnosť upozornila na uplatnenie tohto práva klienta 15 dní vopred. Výzvu na zaplatenie dlžných splátok nezaplatených po dobu dlhšiu ako 3 mesiace s upozornením na možnosť predčasnej splatnosti úveru, bola žalovanej doručovaná 03.07.2015, pričom do stanovenej lehoty dňa 05.08.2015, žalovaná úver nezaplatila. Právny predchodca žalobcu úver zosplatnil dňa 19.08.2015, o čom žalovanú informoval v liste zo dňa 26.08.2015. Nárok na úrok z omeškania si žalovaný uplatnil aj od šiesteho dňa po dni odoslania oznámenia, t.j. od 01.09.2015. Výška úrokovej sadzby k tomuto dňu predstavovala 5,05 %. Súd preto žalobnému návrhu v časti uplatneného úroku z omeškania z priznanej sumy vyhovel, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto súd žalovaného zaviazal, aby žalobcovi zaplatil sumu 107,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 107,72 eur od 01.09.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 284,66 eur s úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal sumu 107,72 eur s úrokom z omeškania. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 37,84 % (107,72 eur/284,66 eur x 100%). Procesný úspech žalovanej

je vo výške 176,94 eur. Vzhľadom k predmetu konania je to 62,16 % (176,94 eur/284,66 eur x 100 %). Žalovaná bola v konaní úspešnejšou stranou sporu, nakoľko však bola v konaní procesne nečinná a žiadne trovy jej preukázateľne nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to čo do výrokov II. a III. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 176,94 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % z tejto sumy od 01.09.2015 do zaplatenia a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Má za to, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru, nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa čl. 7 ods. 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi SR. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok. Neaplikovaním tohto rozsudku súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Podľa citovaného rozsudku by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré Smernica 2008/48/ES neupravuje. Podľa jej čl. 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru žalobca uvádza, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu, ako bolo v posudzovanom prípade „1/2017“, je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platným predpismi. Týmto odkazuje aj na vyhlášku MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorým sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6 bod 6.1, 6.2 a 6.3 zmluvných podmienok stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 04.01.2014. Splatnosť úverovej splátky tak nastala 20.02.2014, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 36 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.01.2017. Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ vyššie uvedeného ustanovenia je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za daných okolností sa má čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Zároveň poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C 565/2012 zo dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. S právnym procesným postupom by súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu čo do výrokov II. a III. zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

6. Výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie sa rozhodnutie odvolacieho súdu nedotýka z dôvodu, že nebol napadnutý odvolaním.

7. Odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vyvodil správne skutkové závery, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Právne posúdenie veci súdom prvej inštancie je nesprávne, keď súd prvej inštancie nesprávne vyložil a aplikoval inak správne zvolenú právnu normu.

8. Súd prvej inštancie správne subsumoval uzatvorenú úverovú zmluvu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou pod ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy. Niet pochybností, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a zároveň o spotrebiteľský úver v zmysle vyššie citovaného zákona. Potom správny je aj postup súdu prvej inštancie, keď zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

9. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečná splatnosť spotrebiteľského úveru.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a preto je poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov.

11. S uvedeným záverom sa odvolací súd nestotožňuje. Nepochybne doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečná splatnosť spotrebiteľského úveru sú povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absencia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Aj keby bol tento údaj uvedený, nie však s dostatočnou určitosťou, uvedené by malo rovnaký následok ako jeho neuvedenie, teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Na tomto závere, ktorý odvolací súd vyjadril už aj v iných svojich rozhodnutiach, zotráva. V každom konkrétnom prípade je však potrebné komplexne posúdiť celý obsah zmluvy, so zreteľom na právnu úpravu, judikatúru vyšších súdnych inštancií, ako aj Súdneho dvora EÚ.

12. Vymedzenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľských úveroch a sankcionovanie ich absencie bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou je vždy viazané na zmysel a účel sledovaný zákonodarcom, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred zavádzajúcim nečestným konaním dodávateľa. Výklad zákona však nemá sledovať jeho formalistické uplatňovanie, nesmie ísť proti duchu zákona a ani nemá byť snahou o zdôrazňovanie absencií slovných spojení, ale zabezpečiť, aby bola naplnená zákonom sledovaná ochrana spotrebiteľa. Výklad zákona, pokiaľ ide o spotrebiteľské úvery spravujúce sa zákonom č. 129/2010 Z. z., nemožno realizovať bez reflexie na právnu ochranu spotrebiteľa v práve Európskej únie, ktorého implementácia sa odráža v práve vnútroštátnom. Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosti zahrňovať do zmluvy o úvere aj iné náležitosti než tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 Smernice.

13. V uvedenom kontexte odvolací súd ďalej poukazuje aj na novelu zákona č. 129/2010 Z. z. vykonanú zákonom č. 279/2017 Z. z. (čl. XII. týkajúci sa zákona č. 129/2010 Z. z. účinného od 01.01.2019), na základe ktorého došlo k vypusteniu niektorých právnych viet náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., okrem iného aj k vypusteniu termínu v § 9 ods. 2 písm. f) v platnom znení do 30.04.2018 - „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa dôvodovej správy zákona č. 279/2017 Z. z. vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodov záveru rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti vyslovene uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečí úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nepochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

14. Odvolací súd poukazuje na body 46. - 50. rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15, v ktorých konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok odkazom na konkrétny dátum, avšak súčasne vyžaduje, aby podmienky zmluvy umožňovali spotrebiteľovi s istotou identifikovať dátumy splátok bez akýchkoľvek ťažkostí, aby sa tak zaručilo, že spotrebiteľ poznal deň, v ktorom je splatná každá splátka úveru. V bode 72. a 73. Súdny dvor EÚ konštatoval, že za primerané nemožno považovať, ak sankcia bezúročnosti nastáva v prípade neuvedenia tých náležitostí uvedených v čl. 10 ods. 2 Smernice, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah záväzku. Preto je potrebné vychádzať z toho, že ak zmluva o úvere neobsahuje náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, bude sa považovať za zmluvu úvere bez úrokov a poplatkov, iba pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

15. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru bolo potrebné vykladať a hodnotiť aj v súvislosti s ostatnými ustanoveniami danej spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. VI. zmluvných podmienok stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy, pričom ak úverová zmluva bola uzatvorená 04.01.2014, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.02.2014, a pokiaľ konečná splatnosť úveru bola v zmluve vyjadrená termínom „1/2017“. Pri počte 36-mesačných splátok tak bez zložitého výpočtu termín konečnej splatnosti nastane 20.01.2017.

16. Odvolací súd preto konštatuje, že žalovaná mala možnosť bez akýchkoľvek ťažkostí dátumy splatnosti identifikovať. O tom, že na strane žalovanej nedošlo k vzniku pochybnosti o čase a termínoch splatnosti dlhu, vyplýva aj z prehľadu splátok a úhrad dlhu ňou realizovaných (ktoré spočiatku splácania dlhu riadne plnila).

17. Z dôvodu, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie bolo nesprávne, keď nesprávne kvalifikoval uzatvorený spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúcu náležitosť - dobu trvania spotrebiteľského úveru, pričom zároveň možno konštatovať, že z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nevykonal komplexný prieskum uplatneného nároku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t. j. vo výrokoch II. a III. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v zrušenom rozsahu čo do zamietnutej časti žaloby o uplatnenom nároku opätovne rozhodnúť, pričom súd prvej inštancie je viazaný vysloveným právnym záverom odvolacieho súdu. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)